

บนเส้นทางความเป็นมะเร็ง On the Way of Cancer Being

อึ้งบุญ

Received: May 2, 2025 Revised: June 24, 2025 Accepted: June 27, 2025

โรคร้ายไข้เจ็บเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อยากจะพบเจอ แต่ในความเป็นจริงย่อมหลีกเลี่ยงได้ยาก เราเป็นคนหนึ่งที่มีโรคประจำตัวหลายโรค ไม่ว่าจะเป็นหัวใจเต้นผิดจังหวะ พังผืดที่ตับ หรือกระเพาะอาหารอักเสบ ผ่านการดมยาสลบเพื่อผ่าตัดนำมดลูกออกเมื่อปี 2559 ผ่านการจี๊หัวใจซึ่งเป็นหัตถการที่ทรมานมาก เมื่อปี 2564 และที่หนักที่สุด คือ การเป็นมะเร็งที่เต้านมข้างขวา ซึ่งได้รับการวินิจฉัยเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2567 และได้รับการผ่าตัดนำเต้านมออกพร้อมเลาะต่อมน้ำเหลืองไปตรวจ เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2568

บนเส้นทางความเป็นมะเร็ง เรามีประสบการณ์บางอย่างที่อยากเล่า เริ่มต้นจากการที่เรามีประวัติเป็นถุงน้ำพังผืดที่เต้านมทั้ง 2 ข้าง มาประมาณ 32 ปี พบแพทย์ตามนัดและติดตามอาการมาตลอด หมอนัดทำ Mammogram + U/S ทุก 1-2 ปี เมื่อปี พ.ศ. 2567 พยาบาลโทรมาถามว่าเคยเป็นมะเร็งไหม เรามองว่าไม่เป็น เหตุที่โทรมาถามคงเนื่องจากหมอรั้งสีอ่านผลการตรวจว่า BIRADS-4 ซึ่งแปลผลได้ว่า พบสิ่งผิดปกติที่มีโอกาสเป็นมะเร็งมากขึ้น ควรพิจารณาตรวจชิ้นเนื้อ เราได้วันนัดตรวจชิ้นเนื้อในวันที่ 12 ธันวาคม 2567 โดยเป็นการเจาะดูดหินปูนผ่านการทำ Mammogram เมื่อถึงวันนัด เราได้คิวที่ 3 กว่าจะได้ทำก็ประมาณเที่ยง ขณะที่นั่งรอหน้าห้องตรวจ มีคนไข้ที่ได้รับการเจาะเต้านมเรียบร้อยแล้วเดินผ่าน เราถามเขาว่าเจ็บมากไหม เขาตอบว่าไม่เจ็บมาก แต่สีหน้าไม่ได้บ่งบอกว่าเจ็บน้อย

จากนั้นพยาบาลก็พาเราไปที่ห้องเจาะเต้านม สามีรออยู่หน้าห้อง พอเข้าไปในห้อง มีการเตรียมความพร้อมโดยการปิดตา ถอดเสื้อท่อนบน พยาบาล 2-3 คน และหมอ 1 คน ก็พูดคุยกันเกี่ยวกับเครื่อง suction บอกว่าหัวดูดตัวนี้ไม่ค่อยดี ทำให้มาทำห้องนี้ เราเป็นคนไข้ก็ฟังไป รู้สึกกังวลนิดหน่อยว่าจะมีปัญหาระหว่างการทำไหม จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็ทำการนำเต้านมข้างขวาใส่ไว้ระหว่างแผ่น 2 แผ่น บนและล่าง แบบว่าบีบแน่นมากเพื่อให้เต้านมแบน และบอกให้เราอยู่นิ่งที่สุด เพราะเดี๋ยวจะต้องแทงเข็มเข้าไปเพื่อนำหินปูนออกมาตรวจ มิฉะนั้นเข็มอาจแทงพลาดได้ จากนั้นหมอก็บอกว่าเจ็บนิดนึงนะ จะฉีดยาชา เรารู้สึกว่าเจ็บพอทนได้ จากนั้นหมอก็บอกว่าขอใส่เข็มเข้าไปนะ ซึ่งเข็มนี้มีคุณสมบัติพิเศษ คือ ตรงปลายเข็มจะสามารถปล่อยเข็มเล็กๆ ออกมา เพื่อทำการคว้านเนื้อเยื่อที่ต้องการนำไปตรวจในหลายทิศทาง ในการเจาะเต้านมครั้งนั้น เราได้รับการเจาะหลายทิศทางเช่นกัน เพราะรู้สึกว่าแต่ละครั้งมีความเจ็บมากและรู้สึกเสียวขณะที่มีเสียงการเจาะดังครืดๆ เราจินตนาการภาพไปว่าเข็มกำลังเจาะแล้วก็กำลังคว้านเนื้อเยื่อในเต้านม เราได้แต่อดทนอย่างเดียว นึกถึงพระรัตนตรัย ป๊าแม่ และสามี คิดในใจว่าต้องอดทน ต้องอดทน อีกแป๊บเดียวก็จะเสร็จแล้ว แต่แป๊บเดียวใช้เวลานานมาก ประมาณ 15 นาที ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่รู้สึกเจ็บปวด เครียด และวิตกกังวล อีกอย่างคือปวดหลังมาก เพราะต้องนั่งเกร็งตัวอยู่ในท่าเดิมนานๆ

ในที่สุดก็ผ่านมาได้

หมอนัดฟังผลการตรวจในวันที่ 20 ธันวาคม 2567 เราพร้อมสามีเดินทางไปฟังผลด้วยกัน ในช่วง 8 วัน ที่รอฟังผล เราก็พยายามทำให้สบาย ไม่เครียด หรือวิตกกังวลมากนัก แต่มีความเชื่อในใจลึกๆ ว่าผลน่าจะออกมาปกติ อีกอย่างเราได้ไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย ก็เลยมั่นใจมากขึ้น พอถึงวันนัด ระหว่างที่รอหน้าห้องหมอ มีคนไข้ที่ฟังผลแล้วออกมาบอกว่า ผลปกติ เพื่อนๆ ที่อยู่หน้าห้องดีใจกันใหญ่ ระหว่างนั้นมีคนไข้หญิงที่เคยผ่านประสบการณ์การเป็นมะเร็งมาแล้ว เราดูจากการที่เขาผมร่วง และไม่ทุกข์ร้อนอะไรมากนัก ผู้หญิงคนนั้นบอกคนที่ออกมาจากห้องหมอว่าดีใจด้วยดีแล้วที่ไม่เป็นมะเร็ง เพราะถ้าเป็นก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 5 ปีแหละ ในการรักษาในการดูแลจนกว่าจะถึงช่วงที่เรียกได้ว่าเป็นผู้รอดชีวิตจากมะเร็ง เราและสามีได้ฟังก็ดีใจกับเขาไปด้วย ที่นี้ก็ถึงคิวเรา พอเข้าไปในห้องคุณหมออายุราว 70 ปี ท่าทางใจดี เป็นหมอที่เคยตรวจกันมาเป็นประจำประมาณ 20 ปี หมอดูหน้าจอกอมพิวเตอร์ แล้วก็ชี้ให้เห็นตำแหน่งที่เข็มแทงเข้าไป ให้ดูภาพกลุ่มของท่อน้ำนมเล็กๆ แล้วหมอก็บอกว่า เออ ผลการตรวจไม่ค่อยดีนะ ตอนนั้นเราก็ใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว สามีก็รู้สึกใจหายเช่นกัน จากนั้นหมอก็บอกว่า คุณเป็นมะเร็งนะ เราารู้สึกตัวชา พูดไม่ออก แต่ก็พยายามค้นคำถามออกไปว่า แล้วต้องทำอะไรบ้างคะ หมอบอกว่าต้องผ่าตัด การผ่าตัดก็มีหลายวิธี เดี่ยวจะส่งไปพบหมอที่คุยเรื่องการผ่าตัดนะ หลังผ่าตัดก็ต้องได้รับการรักษาเสริมซึ่งต้องดูอีกทีหนึ่งว่าเป็นวิธีไหน อย่างไร แล้วหมอก็บอกว่ามีโอกาสรักษาหายได้ ยังไม่ต้องกังวลมากนัก เราก็รู้สึกใจชื้นขึ้นขึ้นมาดึ๋ง แต่ก็ยังรู้สึกมันแล้วที่วิตกกังวลคิดไปต่างๆ นานา ว่าชีวิตต่อไปจะเป็นอย่างไร จะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง

เราและสามีเดินออกจากโรงพยาบาล ไปทานก๋วยเตี๋ยว ขณะอยู่ที่ร้านก๋วยเตี๋ยว จิตใจก็ฟุ้งซ่าน สามีไม่ได้พูดอะไร แต่คิดว่าเขาคงจะให้กำลังใจอยู่เงียบๆ เมื่อกลับมาถึงบ้าน แม่ถามว่า หมอบอกว่าอย่างไร

เราบอกว่า เป็นมะเร็งจริง ๆ แม่ก็หน้าเสีย แล้วก็เงียบไป เราคิดว่าแม่จะเครียดกับเรื่องของเรา เราเลยชวนคุยและทำนู่นทำนี่ แต่มันก็แทบจะฝืนความรู้สึกไม่ได้ เพราะในใจเต็มไปด้วยคำถามและความวิตกกังวล เรื่องนั้นเรื่องนี้มากมาย

ในที่สุดเราก็ได้วันผ่าตัดเป็นวันที่ 18 มกราคม 2568 ที่โรงพยาบาลใกล้บ้านและใกล้ที่ทำงาน ก่อนผ่าตัดเราได้ไปทำบุญ ไหว้พระ ขอพร และได้บนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ 3 แห่ง เพราะว่าเราต้องดมยาสลบ และอายุก็มากขึ้น สิ่งทีกลัวมากในการผ่าตัดที่ต้องดมยาสลบ คือ กลัวไม่ฟื้น นอกจากนี้ เราได้ทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรของคุณหมอที่เป็นสัลยแพทย์ และอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ท่านเทพเทวดาที่คุ้มครองตัวคุณหมอด้วย เพื่อความมั่นใจและลดความวิตกกังวลในการผ่าตัด อีกทั้งเรายังได้ทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรที่เกี่ยวข้องกับเต้านมข้างขวา รวมทั้งอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้เซลล์มะเร็งด้วย และบอกเต้านมว่า ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งที่ผ่านมานะ และต้องขอโทษด้วยที่จำเป็นจะต้องตัดคุณไป เราเองก็เสียใจไม่น้อย เมื่อถึงวันผ่าตัด เราได้รับการเตรียมตัวทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ตามแนวทางของโรงพยาบาล ก่อนเข้าห้องผ่าตัด เราสวดมนต์ พยายามทำจิตใจให้สงบ ไม่ฟุ้งซ่าน คิดว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็กลับมาพักฟื้น หลังผ่าตัดแล้ว และฟื้นขึ้นมาอย่างปลอดภัย ได้พบคนที่รัก ได้ทำสิ่งต่างๆ ที่อยากทำต่อไป หลังผ่าตัดแล้ว 1 วัน แม่ พี่สาว และน้องสาว เดินทางโดยรถประจำทางระยะทางรวม 300 กิโลเมตร จากต่างจังหวัดเพื่อมาเยี่ยมและให้กำลังใจเรา ทำให้เราซาบซึ้งในความรักความห่วงใยของคนในครอบครัวอย่างมาก และที่สำคัญก็คือ สามีมานอนเฝ้าทุกคืนในช่วงที่อยู่โรงพยาบาล หลังผ่าตัดเราไม่มีเต้านมข้างขวาแล้ว ใจหายเหมือนกัน แต่ก็พยายามปลง

ความกลัวที่เกิดขึ้นจากการที่รู้ว่าเป็นมะเร็ง เราคิดว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน กลัวเป็นมะเร็งในระยะสูงๆ กลัวมะเร็งแพร่กระจายไปยังอวัยวะอื่นๆ กลัวว่า

จะไม่ได้ดูแลพ่อแม่ กลัวว่าจะอยู่กับสามีได้ไม่นาน กลัวว่าจะไม่ได้ทำในสิ่งที่ยังอยากทำ กลัวสารพัด วิตกกังวลมาก นอนไม่หลับ นอนร้องไห้ คิดไปต่างๆ นานา รู้สึกเศร้า เสียใจ น้อยใจ ว่าทำไมถึงต้องมาเกิดขึ้นกับเรา เราเองก็มีโรคประจำตัวหลายอย่างอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาณัติของแพทย์ที่ชำนาญนี้ ก็ยังมีความรู้สึกละอายใจเกิดขึ้น โดยเฉพาะในช่วงระยะหลังผ่าตัด ที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจากสามีและครอบครัว นอกจากนี้ ญาติๆ ยังได้ให้กำลังใจผ่านทาง video call โดยเฉพาะนางสาว พุดไปก็ร้องไห้ไป คงสงสัยเราที่ต้องมาเผชิญชะตากรรมเช่นนี้

สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากการเจ็บป่วยครั้งนี้ คือ เวลาช่วยเยียวยาทุกสิ่งได้ กล่าวคือ เมื่อเวลาผ่านไป ความทุกข์กายความทุกข์ใจจะผ่อนคลายเบาบางลง อาจเป็นเพราะเริ่มตั้งสติได้ คิดพิจารณาสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงของโลก พยายามวางใจให้นิ่งๆ ดูแลสุขภาพให้ดีขึ้น หมั่นออกกำลังกายโดยการเดินตอนเย็น หรืออย่างน้อยวันละ 2 กิโลเมตร พยายามนอนไม่ดิ้น

พยายามลดของหวาน ของมัน และของเค็ม สวดมนต์ ทุกเช้าหลังตื่นนอน พยายามไม่เครียดหรือวิตกกังวล ใดๆ มากนัก

ตอนนี้ปัญหาที่ยังคงเหลืออยู่หลังจากการผ่าตัด เต้านมและเลาะต่อมน้ำเหลืองออก 3 ต่อมน คือ เริ่มมีอาการไหล่ติด เจ็บตึงแขน เคลื่อนไหวได้ไม่เต็มที่ เราพยายามป้องกันโดยการบริหารแขนบ่อยๆ บางทีก็ปล่อยทำงานโดยการอยู่ในท่าเดิมนานเกินไป ซึ่งจะทำให้เกิดอาการไหล่ติดได้ง่ายขึ้น เราพยายามทำนุญสุนทรา ทำจิตใจให้ผ่อนคลายแจ่มใส ไปพบหมอดตามนัดทุกครั้ง ซึ่งก็ได้เห็นว่าเพื่อนร่วมโรค (มะเร็ง) นี้กันหลายคน บางคนอายุน้อยกว่าบางคนอายุมากกว่า แต่ละคนก็คงจะเผชิญความทุกข์ยากกันมาไม่น้อย แต่ทุกคนก็สามารถผ่านกันมาได้จนถึงทุกวันนี้ จึงต้องขอขอบคุณหมอผ่าตัด หมอดมยา พยาบาล และบุคลากรทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาเราตลอดมา แล้วก็ยังคงดูแลรักษากันไป บ่นเส้นทางที่หวังว่าจะยาวไกลที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้